

N.F.S. Grundtvig *Dronninge-Stolen**Dronninge-Stolen**Nyeste Skilderie af
Kjøbenhavn**Høstgildet*

Offentliggjort første gang i *Grundtvigs Værker* version 1.8, april 2016

Denne pdf er en læseversion af værket uden kommentarer. Værket findes digitalt med punktkommentarer, indledning, tekstredigering og faksimiler på www.grundtvigsværker.dk

Tekstkilder

A *Førstetrykket*, 1825 (SJ: 420)

Andre udgaver

PS *Poetiske Skrifter* 5

Teksten er etableret af Ida Marie Klahn

Punktkommentarer, indledning og tekstredigering er skrevet af Ida Marie Klahn, redigeret af Klaus Nielsen og Steen Tullberg

Tilsyn ved punktkommentarer og indledning dr.phil. Flemming Lundgreen-Nielsen

PDF ved Kim Steen Ravn

Copyright: *Grundtvigs Værker* 2023

[A:1369] |PS:371

Dronninge-Stolen.

- 1 Der ligger en Øe i Venne-Vold,
Omleiret af lyse Kiær-Minder,
Af Bølgerne blaa fra Heden-Old,
Af Sagas udkaarne Veninder;
I Borgen hin gamle, med Tag som Glar,
Hvor Honning-Dugg gløder i gyldne Kar,
Derom taler *Odin* med *Saga!*

- 2 Jeg hørde en Fugl om Daners Øe,
En Lille fuldliflig at sjunge,
En underlig Røst fra Skov og Sø
Ved Sangen mig lagdes paa Tunge;

Og er da hos *Daner* end Alting smaat,
Tilbunds er det Store kun sjelden godt,
Derom taler *Odin* med *Saga!*

3 Som Øiet er til, saa har man Syn,
Paa Sletter, saavelsom paa Høie,
Thi kalder man Stort i Schweits og Fyn,
Hvad ret falder Smaafolk i Øie;
[[A:1370] |PS:372Hvad noksom er godt, er og noksom stort,
Og størst er i Grunden hvad Mest har gjort;
Derom taler *Odin* med *Saga!*

4 Det ligger i Hav, som Holme smaa,
Hvad jeg kalder Øe uden Mage,
Thi Blodet er Baand, hvor Aarer gaae,
Med Hjem-Vee gaae frem og tilbage;
I Grunden er Bark ikke Træ saa nær,
Som Fjerne, der have hinanden kiær,
Derom taler *Odin* med *Saga!*

5 Det kiæreste Barn har mangt et Navn,
Godt Nok er det Bedste til Øen,
Det mindes hver Svend i Pige-Favn,
Fuldelskelig klinger det: *Møen*;
Hvad Mening er af det favre Navn,
Der agtes kun tidt for en Havre-Avn,
Derom taler *Odin* med *Saga!*

6 Der findes om Land vel knap en Vraa,
Saa naadig med Stene begavet,
For Store saa fri, saa fuld af Smaa,
Som Marken, Fuld-Syster til Havet;
[[A:1371]Og hvordan, som Bølger i Belte gaae,
Den fødtes til Verden med Høie smaa,
Derom taler *Odin* med *Saga!*

7 Af Klipper i Alt kun findes Een,
Som hvidner og vil ei graane,
Er neppe i Aar med Rulle-Steen,
End sige med Kullen i Skaane;
Men hvad der sig skjuler i Klippens Kridt,
Kom aldrig for Dagen som Sort paa Hvidt,
Derom taler *Odin* med *Saga!*

8 |PS:373Den Klippe saa blød, saa Dane-lig,
Det Skum af en Paradis-Bølge,

Som stivned af Gru ved *Lokes* Svig,
Vel stræber sin Kummer at dølge;
Men hvad der nedsuser i *Magle-Vand*,
Og drypper fra *Græderen* tungt i Strand,
Derom taler *Odin* med *Saga!*

- 9 En underlig Haand, til Meer end Zir,
Af Klippen med Konst haver krystet
En *Dronninge-Stol*, et *Sommer-Spir*,
En *Taler* med Tungen i Brystet;
Hvad det skal betyde paa *Daners* Øe,
Hvad der monne fødes til ei at døe,
Derom taler *Odin* med *Saga!*
- 10 Jeg giæsted den Klint i Morgen-Gry,
At lyde paa *Sommernats-Fuglen*,
Jeg glemde, ved Blik paa høirød Sky,
At end tuder *Vinternats-Uglen*,
Og hvad jeg da skimted paa *Dronning-Stol*
Henperle, og svinde som Dug for Soel,
Derom taler *Odin* med *Saga!*
- 11 En *Kvinde* jeg saae, som Lyset skøn,
Hun knæled paa *Dronninge-Sæde*,
[[A:1372]Hun gjorde med Graad sin Morgen-Bøn,
Og dog som man sjunger med Glæde;
Paa Kaaben det vrimled af Perler smaa,
Der tindred som Stjerner paa Himmel-Blaa,
Derom taler *Odin* med *Saga!*
- 12 En *Kirke* jeg saae, hvor Spiret stod,
Med Lignelser, mange og klare,
|PS:374Af Heltenes Slægt ved Korsets Fod,
Af Vidnernes hellige Skare;
Hvordan de forsamles paa *Daners* Øe,
Hvor *Freia* skal leve, til *Jetter* døe,
Derom taler *Odin* med *Saga!*
- 13 En *Taler* jeg saae i Kjortel hvid,
Han tykdes af Rædsel forstummet,
Dog toned fra Barm en Røst saa blid,
Som aldrig jeg havde fornummet;
Hvi Læberne taug, og hvi Kvinden græd
Paa *Dronninge-Stolen*, paa *Klinte-Bredd*,
Derom taler *Odin* med *Saga!*

- 14 Hvi Taleren taug, og Kvinden græd,
Mig stillede klarlig for Øie,
Det voldte en Trold ved Klinte-Bredd,
Midtveis mellem Lave og Høie,
Hvorlunde den Jette fra Opsal kom,
Og grunded paa Klint sit Herredom,
Derom taler *Odin* med *Saga!*
- 15 En Støtte som Beeg i Luften stod,
Alt lige for Skyen hin røde,
Da satte paa Kridt sig Sod ved Sod,
Af Sort skulde Hvidt lægges øde;
Fuldivrig den Jette i Klinte-Hul,
Af Bøgene brændte sig brune Kul,
Derom taler *Odin* med *Saga!*
- 16 [[A:1373]Fra *Taleren* klang nu Røsten blid:
O, Dronning! ei længer Du græde!
Hver Jette paa Jord har stakket Tid,
Men evig er Asernes Glæde;
|PS:375Alt Solen frembryder bag kulsort Sky,
Som skjuler for Øiet end Morgen-Gry,
Derom taler *Odin* med *Saga!*
- 17 Den Støtte som Beeg, den revned brat,
Hvad mægte Røg-Skyer mod Solen!
Hvad mægter mod Dag den falske Nat!
Saa klang det fra Dronninge-Stolen;
Med glødende Kinder og gyldne Haar
Sig Dronningen hæved til Magle-Gaard,
Derom taler *Odin* med *Saga!*
-
- 18 De Syner vel svandt, men brast dog ei,
Er Kvinden end ikke forklaret,
Saa vandrer hun dog paa Klarheds Vei,
Det vorder engang aabenbaret,
Naar gylden oprinder den Dag saa skøn,
Da Dronningen svinger sig glad fra *Grøn*,
Derom taler *Odin* med *Saga!*
- 19 Hun bærer dog alt sit rette Navn
Paa Dronninge-Stolen med Føie,
Og aabner dermed sin Moder-Favn
For Dag-Røden skøn fra det Høie,

Og peger dermed paa den Viisdoms Vei,
Hvor Palmerne grønnes, og visne ei,
Derom taler *Odin* med *Saga!*

20 Et rigere Land jeg kiender ei
Paa Dronninger fromme og fine;
Ei mildere Lys paa Klarheds Vei
End Moderen til *Caroline*;
[[A:1374]]PS:376Og hvad der alt spired om Dronning-Stol
Ved Dronninge-Blikket som Regn og Soel,
Derom taler *Odin* med *Saga!*

21 Ei Stemme jeg har, som Fugl til Sang
Om Perler i Høielofts-Sale,
Men aarker som Skjald dog lydt med Klang
Om *Dannebod-Stammen* at tale;
Hvorlunde den grønnes i Kongens Gaard,
Mens Dronninge-Stolen paa Klinten staaer,
Derom taler *Odin* med *Saga!*

22 De Jublendes Fryd i Livets Land
Mon lignes ved Glæden om Høsten,
Om Glæden fuldsød kom Haab til *Dan*
Med Dagrød hin favre fra Østen;
Hvorlunde med Dronningen: *Danmarks Trøst*,
Skal times Skjoldunger fuldgod en Høst,
Derom taler *Odin* med *Saga!*

23 Det kimer nu brat til Jubel-Aar,
For Haabet fra *Libanons* Høie,
Da straaler fuldklart i Kongens Gaard
Hvad dunkelt stod *Thyra* for Øie;
Hvad *Dannebod* saaed med Graad i Vang,
Skal *Dannebod* høste med Fryde-Sang,
Derom taler *Odin* med *Saga!*

24 Da prises med Sang af bedre Skjald
Den smilende Dronning i Norden,
Da lyder fra Hav og høien Hald
De Jublendes Chor som en Torden;
Og indtil, med Støvets de bedste Kaar,
Sig *Dannebod* svinger til *Magle-Gaard*,
Derom taler *Odin* med *Saga!*

25 [[A:1375]]PS:377Hil være den *Diis*, som throner nu
Livsalig paa Dronninge-Stolen!

Hun rinde paa Mark hver Skjald i Hu,
Mens Fuglen sig fryder i Solen!
At aldrig skal Ætten af Skjoldung-Blod
Paa Dronning-Stol fattes en *Dannebod*,
Derom taler *Odin* med *Saga!*

26

Velsignet er Hun af Himlens Gud,
For Alle som Throner beklæde,
Den Dronning, med Lyst til Engle-Bud,
Der troende neier med Glæde
For *Stol-Konge-Barnet* som *Morgen-Rød*,
Med Saligheds-Smilet i Moder-Skiød,
Derom taler *Odin* med *Saga!*

N. F. S. Grundtvig.
